

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce J.R., zastoupeného Mgr. Petrem Šlaufem, advokátem, se sídlem Kamenická 1, Plzeň,** proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2012, čj. DSH/9034/12,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2012, čj. DSH/9034/12 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 6. 3. 2012, čj. MMP/055150/12 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a provedené záznamy potvrzeny. Dále žalobce požadoval, aby bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2013, čj. 57A 69/2012-95 nebyl žalobě přiznán odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. **Prvním žalobním bodem** soud označil námitky směřující vůči přestupku z 2. 2. 2012. Žalobce k tomu uváděl, že mu bylo dne 9. 2. 2012 doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 2. 2. 2012 a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 16. 2. 2012 podal námitky (*dále jen „námitky z 16. 2. 2012“*) proti provedení záznamu bodů. Nesouhlasil s tím, že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) – (*dále jen „ZSP“ nebo „zákon o silničním provozu“*), že nebyl připoután. Uváděl, že dal souhlas k projednání přestupku podle § 125c písm. f) odst. 1 ZSP, tj. řízení s telefonem v ruce. Byl tak uveden v omyl spočívající v projednávaném přestupkovém jednání, k němuž udělil souhlas. Důsledkem toho mu byly zaznamenány v bodovém hodnocení tři body místo dvou. Dále namítal, že správní orgány nepostupovaly tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou pochybnosti a nezabývaly se důkazy, které žalobce navrhoval.

4. Žalobce namítal, že byl ve smyslu § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) postupem správního orgánu zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Dále namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Konkrétně uváděl, že správní orgán I. stupně a žalovaný porušili zásady správního řízení podle § 3 v návaznosti na § 2 správního řádu a práva žalobce dle § 51 odst. 1 a § 89 odst. 2 správního řádu. Rovněž nebyly splněny podmínky pro blokové řízení dle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, soudní praxe vychází z toho, že zahájení blokového řízení je fakticky v dispozici osoby obviněné z přestupku, neboť právě této osobě je dáno na výběr považuje-li přestupek za spolehlivě zjištěný a souhlasí se sankcí, jež je v blokovém řízení ukládána, nebo naopak využívá svého práva na zahájení správního řízení o přestupku.

5. Žalobce souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení rozporoval. Uváděl, že ústně souhlasil s projednáním přestupku dle § 125c písm. f) odst. 1 ZSP – řízení s telefonem v ruce, nikoliv s projednáním přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP – povinnost být za jízdy připoután. K dokázání svého tvrzení navrhoval ve správním řízení důkazy, které nebyly provedeny. Žalobce proto tvrdil, že správní orgán I. stupně nezjistil spolehlivě a úplně skutečný stav věci. Žalovaný se nevypořádal s navrženými důkazy a tím nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu a nezjistil spolehlivě a úplně skutečný stav dané věci.

6. K neprovedení navržených důkazů žalobce uváděl, že je správní orgán vázán zásadou materiální pravdy, tzn., je povinen zjistit spolehlivě a úplně skutečný stav věci, o které má rozhodovat, aniž by se omezoval na tvrzení účastníků řízení. Dále argumentoval ustanoveními správního řádu (§ 36 odst. 1, § 51 odst. 1, § 89 odst. 2) a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. 3 Ads 143/2009-47 (*všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz*), podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s

právními předpisy. Zákonnost rozhodnutí tedy přezkoumává bez dalšího v celém rozsahu, pouze věcnou správnost rozhodnutí posuzuje v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

7. Konkrétně pak namítal, že žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí konstatoval, že *„ani jeden z navrhovaných důkazů správní orgán I. stupně však neprovedl a odvolatel je vydaným rozhodnutím zásadním způsobem poškozen.“* Dle žalobce mohl správnímu orgánu výslech svědkyň S.L. a H.E., příp. výpis hovorů telefonního operátora 02 z telefonního čísla žalobce, zásadně pomoci zjistit a objasnit skutečný stav věci, zejména tím, že by tyto důkazy mohly prokázat, že s žalobcem byl projednáván jiný přestupek, k jehož projednání v blokovém řízení udělil svým podpisem na pokutovém bloku souhlas, nikoli přestupek, který byl zaznamenán. Další konkrétní námitkou vůči dokazování bylo tvrzení, že správní orgán I. stupně neměl ke dni vydání rozhodnutí o námitkách z 16. 2. 2012 informace o výsledku řízení ve věci jejich postoupení příslušnému policejnímu orgánu. Suché konstatování, že řízení ve věci námitek proti záznamu bodů a postoupení námítky příslušnému policejnímu orgánu si *„žijí vlastním životem“* a jsou to dvě na sobě nezávislá správní řízení, se nezakládá na pravdě. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatuje, že *„k aplikaci mimořádných opravných prostředků ze strany policie však (alespoň dosud) nedošlo, ...“*.

8. **Druhým žalobním bodem** žalobce namítal s odkazem na § 2 odst. 1 správního řádu, že správní orgán musí postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Uváděl, že jsou správní orgány vázány zásadou rychlosti a procesní ekonomie, mají vyřizovat věci bez zbytečných průtahů a současně dbát, aby nevznikaly zbytečné náklady.

10. Konkrétně pak uváděl, že podal 16. 2. 2012 dle § 123f odst. 4 ZSP námitku proti provedení záznamu bodů za přestupek, kterého se měl dopustit 2. 2. 2012. Běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 ZSP se tak přerušil ode dne doručení těchto námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, tj. ode dne 16. 2. 2012, do dne, v němž rozhodnutí, které námítky zamítne a provedený záznam potvrdí, nabude právní moci. Žalobce si však po dalším zkoumání všiml, že byl v rozporu se zákonem zaznamenán i přestupek ze dne 21. 4. 2010, který nespáchal. Podal proto 25. 4. 2012 námítky (*dále jen „námitky z 25. 4. 2012“*) proti provedení záznamu dvou bodů, kde namítal, že dne 21. 4. 2010 v 15:50 hod. nespáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (*dále jen „zákon o přestupcích“*) v Plzni v ulici Nádražní s vozidlem Škoda Superb RZ..., neboť tento den byl na služební cestě na Slovensku. Námitky podané dne 25. 4. 2012 byly podány v době, kdy nebylo pravomocně rozhodnuto o námitce podané dne 16. 2. 2012.

11. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp.zn. 30 Cdo 348/2010, podle něhož spočívá-li úzká souvislost dvou či více řízení v tom, že v jednom z nich je řešena otázka významná pro rozhodnutí druhého z nich, je třeba je v rozsahu jejich souběhu vnímat jako řízení jediné, namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 3. 2012 (*prvostupňové rozhodnutí o námitkách z 16. 2. 2012 vůči přestupku z 2. 2. 2012 – poznámka soudu*) a ze dne 30. 5. 2012 (*prvostupňové rozhodnutí o námitkách z 25. 4. 2012 vůči přestupku z 21. 4. 2010*) dala zcela jasně najevo, že se jedná o řízení jediné, neboť stanovila shodnou povinnost, a to, že je žalobce dle § 123 odst. 3 a 5 v souladu s § 123 odst. 4 ZSP

povinen odevzdat řidičský průkaz nejpozději do uplynutí lhůty stanovené pro jeho odevzdání přerušené podáním námitek proti záznamu bodů a pokračující ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále k tomu uváděl, že obě tato rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve stejné věci (odevzdání řidičského průkazu) zakládají stejnou povinnost jmenovitě určené stejné osobě (žalobci), avšak rozdílně. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 3. 2012 je v rozporu s rozhodnutím ze dne 30. 5. 2012, neboť váže okamžik povinnosti odevzdání řidičského průkazu na nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, avšak rozhodnutí ze dne 30. 5. 2012 váže okamžik této povinnosti na nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 30. 5. 2012. Rozhodnutí jsou tak v rozporu a nepochybně se zde uplatní zásada *lex posterior derogat priori* (pozdější zákon ruší dřívější). V tomto případě chronologicky pozdější rozhodnutí je platné a nahrazuje dřívější rozhodnutí.

12. Tím, že se v řízení projednávaly záznamy bodů v registru řidičů žalobce u stejného obecního úřadu obce s rozšířenou působností ve dvou řízeních, ačkoliv v jednom z nich byla řešena otázka významná pro rozhodnutí druhého z nich, a v rámci zásady procesní rychlosti a ekonomie, měla tato dvě řízení být vnímána jako řízení jediné, resp. měla být spojena jako řízení jediné. Žalovaný se měl vypořádat s oběma řízeními najednou, pokud tak neučinil, žalobci vzniká povinnost odevzdat řidičské oprávnění až nabytím právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 5. 2012 a nemůže mu být do nabytí právní moci tohoto rozhodnutí odňato řidičské oprávnění, jak se již stalo. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech. Žalovaný nepostupoval v rámci zásad správního řízení, zejména zásady procesní ekonomie.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 3. 2012, čj. MMP/055150/12 byly vyřešeny námitky podané dne 16. 2. 2012. Po vydání tohoto rozhodnutí se žalobce znovu dostavil a podal 25. 4. 2012 nové námitky k přestupku z 21. 4. 2010, který byl rovněž zařazen do bodového hodnocení. Logicky se tedy jedná o dvě na sobě nezávislá námitková řízení. K námitce, že v obou rozhodnutích je v poučení zmíněna povinnost odevzdat ve stanovené lhůtě řidičský průkaz, žalovaný uvedl, že se jedná o zcela běžnou záležitost, neboť se jedná o dvě námitková řízení na sobě zcela nezávislá, kdy v obou případech bylo správním orgánem I. stupně vydáno pravomocné rozhodnutí. První námitkové řízení se týkalo posledního spáchaného přestupku dne 2. 2. 2012, kterým bylo dosaženo hranice 12 bodů, a v něm bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí 6. 3. 2012, čj. MMP/055150/12, proti němuž se žalobce odvolal. Dne 27. 4. 2012 byly doručeny správnímu orgánu I. stupně námitky vůči přestupku z 21. 4. 2010, který byl též zařazen do bodového hodnocení a nebyl předmětem prvního námitkového řízení. Proběhlo proto nové řízení o námitkách. K pozbytí řidičského oprávnění došlo dle § 123c odst. 3 v souladu s § 123f odst. 3 ZSP k 25. 7. 2012, tj. ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o námitce podané jako první dne 16. 2. 2012, která směřovala ve smyslu § 123f odst. 4 ZSP proti přestupku, jímž bylo dosaženo 12 bodů. Uvedený postup označil žalovaný za správný a nesouhlasil s tvrzením žalobce, že by jím byl žalobce krácen na svých právech.

14. K námitce neprovedení důkazů žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně je ve věci zaznamenávání bodů a následně námitkového řízení orgánem evidence a nemá kompetence

k přezkoumávání skutkového stavu namítaných přestupků. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení pouze posouzení, zda byly body zaznamenány v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci prohlásí za nezákonné a zruší je (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2009, sp. zn. 5 As 39/2010 a ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 96/2008).

15. V případě přestupku ze dne 2. 2. 2012 byl správním orgánem I. stupně vyžádán pokutový blok. Z tohoto pokutového bloku jednoznačně vyplývá, že na místě silniční kontroly byla zcela ztotožněna osoba přestupce - žalobce, jehož totožnost byla ověřena dle občanského průkazu. Dále žalovaný uvedl obsah jednotlivých kolonek pokutového bloku včetně podpisu přestupce a konstatoval, že je z tohoto pokutového bloku jednoznačné, že se žalobce dne 2. 2. 2012 ve 12:10 hodin dopustil přestupku dle § 1256 odst. 1 písm. k) ZSP tím, že porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZSP - *řidič motorového vozidla je povinen být připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je vozidlo povinně vybaveno*. Na pokutovém bloku se nachází jak skutkové, tak zákonné označení. Podnět žalobce, že se jednalo o zcela jiný přestupek, byl postoupen příslušnému orgánu Policie ČR jako podnět k přezkumnému řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že v pokutovém bloku nebyly nalezeny rozpory se záznamy v evidenční kartě řidiče a všechny údaje týkající se správnosti napadeného záznamu spolu byly v souladu, byl zjištěn skutečný stav věci a mohlo být tudíž vydáno rozhodnutí ve věci, aniž by byl znám výsledek přezkumného řízení, které vedl příslušný orgán Policie ČR.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

16. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

17. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

18. Písemností ze dne 7. 2. 2012 správní orgán I. stupně oznámil žalobci dosažení 12 bodů v registru řidičů a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Tato písemnost byla žalobci doručena dne 9. 2. 2012.

19. Proti záznamu bodů podal žalobce dne 16. 2. 2012 námitky, v nichž uváděl, že byl dne 2. 2. 2012 zastaven policejní hlídkou, protože za jízdy telefonoval a takto s ním byl přestupek i projednán. Uhradil na místě blokovou pokutu 500 Kč. K prokázání této skutečnosti tvrdil, že s ním ve vozidle jela další osoba paní S.L., účetní společnosti Employ s.r.o., v níž je žalobce jediným společníkem. Navrhoval, aby byla tato osoba vyslechnuta. Ve chvíli, kdy byl zastaven, právě telefonoval s paní H.E., proto žádal, aby si správní orgán vyžádal od operátora O2 výpis telefonních hovorů z jeho čísla a paní E. vyslechl jako svědka. Byl toho názoru, že za uvedený přestupek mu měly být uděleny pouze dva body a počet odečtených bodů by měl být 11 nikoliv 12.

20. Správní orgán I. stupně si vyžádal od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, dopravního inspektorátu Plzeň-město pokutový blok série DQ/2011, č. Q3483220 k přestupku ze dne 2. 2. 2012 a zároveň námitku postoupil Policii ČR.

21. Žalobce byl prostřednictvím právního zástupce JUDr. Kasalové výzvou vypravenou dne 24. 2. 2012 seznámen s možností seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Dne 5. 3. 2012 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil zástupce žalobce i.s., který po předložení spisového materiálu nenavrl žádné jiné důkazy ani doplnění námitek. Správní orgán I. stupně proto následně vydal prvostupňové rozhodnutí, které bylo zástupci žalobce doručeno 9. 3. 2012. Dne 19. 3. 2012 žalobce u správního orgánu I. stupně písemně odvolal udělení plné moci JUDr. Kasalové s tím, že bude v této věci jednat sám. V následně podaném odvolání uplatnil shodné skutečnosti jako v podané námitce s tím, že se o tom, že byl přestupek orgánem Policie ČR mylně administrován, dověděl, až když nahlédl do spisové dokumentace, a navrhoval provedení výše uvedených důkazů.

22. Dne 6. 4. 2012 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení Policie ČR ve věci přezkumného řízení týkajícího se přestupku z 2. 2. 2012. Zde bylo uvedeno, že bylo zjištěno, že se žalobce dne 2. 2. 2012 dopustil přestupku tím, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Naplnil tak znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP. Dále bylo sděleno, že zakročující policistka ve svém úředním záznamu uvedla, že v době přestupku seděl žalobce ve vozidle sám. Závěrem bylo konstatováno, že šetřením nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení o mimořádných opravných prostředcích, jak má na mysli ustanovení § 94 správního řádu.

23. Dne 24. 4. 2012 bylo doplněno odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a doručena plná moc k zastupování advokátem, který žalobce zastupuje i nyní v soudním řízení. V doplnění odvolání je argumentováno shodně jako v žalobě tak, že žalobce nedal souhlas k projednání v blokovém řízení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP. Oproti žalobě jsou zde námitky vůči formálním náležitostem pokutového bloku ve smyslu § 85 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce zde uvádí, že se domnívá, že mu pokuta neměla být vůbec uložena, protože přestupek nespáchal a už vůbec ho nestvrdil svým podpisem. Neoprávněným záznamem 3 bodů tak neprávem dosáhl bodového hodnocení v celkovém počtu 12 bodů.

24. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, že z vyžádaného pokutového bloku „jednoznačně vyplývá, že na místě silniční kontroly byla zcela jednoznačně ztotožněna osoba přestupce - odvolatele,

jehož totožnost byla ověřena dle občanského průkazu. Dále v kolonce „Pokuta uložena za přestupek dle §“ se nachází zápis „§ 125c odst. 1, písm. k zák. č. 361/2000 Sb.“. V kolonce „Doba místo a popis přestupkového jednání“ je zaznamenáno „12:10 Čechovice II/200 jízda bez bezpečnostních pásů § 6/1a 361/2000 Sb.“. Dále se na pokutovém bloku nachází výše pokuty, datum spáchání přestupku, tedy den 2. 2. 2012 a v příslušných kolonkách také podpis oprávněné osoby, která pokutu udělila a podpis přestupce. Z tohoto důkazního materiálu je jednoznačné, že se odvolatel dne 2.2. 2012 ve 12:10 hodin dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1, písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že porušil ustanovení § 6 odst. 1, písm. a) téhož zákona. Toto ustanovení zákona stanoví, že „řidič motorového vozidla je povinen být připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je vozidlo povinně vybaveno“. Na pokutovém bloku se tak nachází jak skutkové, tak zákonné označení. Dále byl podnět odvolatele, že se jednalo o zcela jiný přestupek, postoupen příslušnému orgánu Policie ČR jak podnět k přezkumnému řízení. Celá věc byla znovu přezkoumána a bylo zjištěno, že se odvolatel skutečně dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1, písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, jelikož při jízdě nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tyto skutečnosti jsou vzhledem k záznamu bodů do bodového hodnocení natolik stěžejními, že nelze spekulovat o tom, že by odvolatel spáchal přestupek naprosto odlišný od toho, který byl zaznamenán na pokutovém bloku a v jehož věci se vedlo přezkumné řízení. Navíc odvolací správní orgán zdůrazňuje, že pokutový blok je odvolatelem řádně podepsán a i pokud by neovládal význam jednotlivých ustanovení §, předpokládá se, že pokud se podepisuje do kolonky s názvem „podpis přestupce“, je seznámen s obsahem pokutového bloku, který svým podpisem stvrzuje a kde byl popis přestupkového jednání uveden slovy „jízda bez bezpečnostních pásů“. Právě uvedené platí o to více, že odvolatel je, dle svého vyjádření, majitelem (společníkem) obchodní společnosti. I z tohoto důvodu se u něj předpokládá jednání v právních vztazích s určitou náležitou odbornou péčí, což platí i za situace, kdy se jeho předmětný přestupek netýká jeho podnikatelské činnosti. Jinými slovy řečeno, těžko racionálně připustil, že osoba, která je (mj.) společníkem obchodní společnosti, jedná v právních vztazích tak, že podepíše pokutový blok vydaný Policií České republiky týkající se jeho protiprávního jednání, aniž by se alespoň rámcově seznámila s obsahem pokutového bloku. To vše za situace, kdy odvolatel, dle svého vyjádření, znal počet jemu zaznamenaných bodů v registru řidičů a při projednání přestupku ze dne 2. 2. 2012 věděl, že mu hrozí dosažení 12 bodů. O to více pak bylo na místě se podrobně seznámit s obsahem pokutového bloku, který odvolatel podepsal. Na tomto místě je dále vhodné sdělit, že odvolatel má opakovaně zkušenost s projednáváním přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jak vyplývá z výpisu jeho bodového hodnocení a dalších podkladů založených ve spisu. I v tomto kontextu pak nemůže odvolací orgán přisvědčit odvolateli, že by jednal tak naprosto nepatřičně, že by podepsal pokutový blok, aniž by se alespoň rámcově seznámil s jeho obsahem. To by podle názoru odvolacího orgánu žádný rozumně uvažující člověk jednající s potřebnou mírou opatrnosti neudělal (srov. např. § 4 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník: „Má se za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat.“).

25. K námitce neprovedení navrhovaných důkazů žalovaný uvedl, že k němu správní orgán I. stupně nemůže přistoupit, jelikož mu nepřisluší přezkoumávat skutkovou podstatu spáchaného přestupku. Uvedl, že „přezkoumání skutkové podstaty přestupků přísluší pouze

orgánu, který ve věci rozhodoval, v tomto případě tedy orgánu Policie ČR, který předmětnou pokutu uložil. Namítaný přestupek ze dne 2.2. 2012 dokonce přezkoumán byl a nebyly zjištěny skutečnosti, pro které by bylo rozhodnutí v blokovém řízení zrušeno či změněno, což by odůvodňovalo postup dle ustanovení § 123f odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, který stanoví podmínky pro změnu záznamu bodů.“ S odkazem na § 123b odst. 2 ZSP žalovaný uváděl, že je „správní orgán I. stupně v řízení o námitkách pouze orgánem evidence, který zaznamenává body do evidenční karty řidiče. „Přezkum“ pravomocného rozhodnutí (zde vydaného v blokovém řízení) ze strany správního orgánu I. instance by zcela popřel principy institutu pravomocného správního rozhodnutí. Podle § 73 odst. 2 správního řádu platí, že pravomocné rozhodnutí je závazné pro všechny správní orgány. Tzn., že i předmětné rozhodnutí ze dne 2. 2. 2012 (vydané v blokovém řízení), je závazné jak pro správní orgán I. instance, tak pro zdejší odvolací orgán. Tyto správní orgány nemohou spekulovat, že by snad toto pravomocné rozhodnutí mělo být nesprávné, nezákonné, že by bylo nutné ve vztahu k němu doplnit dokazování apod. Tím by byla zcela popřena uvedená zásada vyjádřená v citovaném ustanovení správního řádu.“ Dále uvedl, je-li „odvolatel názoru, že zde jsou důvody pro uplatnění mimořádných opravných prostředků vůči pravomocnému rozhodnutí, nechť je uplatní. To se zjevně stalo, jeho příslušný podnět byl správním orgánem I. instance postoupen Policii České republiky, která je oprávněna k případné aplikaci mimořádných opravných prostředků. Pokud by se tak stalo, byl by to důvod k učinění opravy odvolatelových záznamů v registru řidičů. K aplikaci mimořádných opravných prostředků ze strany policie však (alespoň dosud) nedošlo, je tedy nutno trvat na zákonnosti, závaznosti a nezměnitelnosti rozhodnutí - bloku ze dne 2. 2. 2012 se všemi s tím souvisejícími právními skutečnostmi (zde dosažení 12 bodů, které odvolatel dosáhl v registru řidičů).

Právní hodnocení

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130 uvedl: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ V daném případě se krajský soud plně ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bude dále uvedeno, proto na počátku vyložení svých závěrů citoval z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

27. Mezi účastníky je v rámci prvního žalobního bodu sporné, zda žalobce dosáhl v registru řidičů záznamu 12 bodů v souladu s § 123c odst. 1 ZSP. Žalobce zpochybňuje, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP, kterého se měl dopustit nesplněním povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) ZSP dne 2. 2. 2012, za který mu v registru řidičů byly připsány 3 body, není tím přestupkem, který s ním byl dne 2. 2. 2012 projednán.

28. Podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Podle § 6 odst. 1 písm. a)

ZSP řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Za porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem je v příloze k zákonu o silničním provozu (Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoven počet 3 bodů.

29. Podle § 123b odst. 1 ZSP řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

30. Podle § 123b odst. 2 ZSP záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin. Podle § 123c odst. 1 ZSP příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

31. Jak vyplývá z ustanovení § 123b odst. 2 ZSP, je podkladem pro záznam v registru řidičů pravomocné rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek či jemu odpovídající delikt nebo že byl spáchán trestný čin. Závaznost takového rozhodnutí pro správní orgány vyplývá z ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu, podle kterého je pravomocné rozhodnutí správního orgánu závazné nejen pro účastníky, nýbrž také pro všechny správní orgány, a z ustanovení 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého si správní orgán nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá. Správní orgán v souladu s pravomocným rozhodnutím, bylo-li jím sankcionováno jednání zařazené do bodového hodnocení, zaznamená podle ustanovení § 123b odst. 1 ZSP v registru řidičů stanovený počet bodů. Podle § 123f odst. 1 ZSP nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

32. Je-li pro správní orgán závazným rozhodnutí o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, předmětem jeho činnosti posouzení, zda byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení, a zaznamenání tomuto

jednání odpovídajícího počtu bodů, nemůže se správní orgán v řízení o námitkách proti provedení záznamu zabývat ničím jiným, než zda zde je příslušné pravomocné rozhodnutí, zda jím byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení a zda do registru řidičů byl zaznamenán správný počet bodů. Správní orgán není oprávněn přezkoumávat zákonnost pravomocných rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek či jemu odpovídající delikt nebo že byl spáchán trestný čin, neboť je těmito rozhodnutími zcela vázán. Přezkum zákonnosti těchto rozhodnutí se může dít pouze a jen v rámci řízení, v nichž byly vydány. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, v případě blokového řízení se jich dokonce o své vůli vzdá, či v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti těchto rozhodnutí zabývat teprve v řízení o námitkách podle § 123f ZSP.

33. K obdobnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44, kde uvedl, že „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“.

34. Na základě uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, se kterou se zdejší krajský soud ztotožňuje, je nejprve nutné nejprve uvést, že správní orgán I. stupně, resp. žalovaný v rámci odvolacího řízení, nebyli oprávněni provádět dokazování a přezkoumávat správnost a zákonnost přestupku, kterého se žalobce dopustil dne 2. 2. 2012. Nelze proto v souvislosti s neprovedením důkazů žalobcem v řízení o námitkách proti záznamu bodů do karty řidiče navrhovaných k prokázání, že předmětný přestupek nebyl žalobcem spáchán, namítat porušení zásady materiální pravdy správními orgány. Uvádí-li žalobce (viz odst. 7 žaloby) že žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „*ani jeden z navrhovaných důkazů správní orgán I. stupně však neprovedl a odvolatel je vydaným rozhodnutím zásadním způsobem poškozen*“, pak je nutno konstatovat, že tato citace je vytržena z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce ji na str. 3 napadeného rozhodnutí uvádí, když cituje námitky žalobce, uplatněné v odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Nejedná se tedy o závěr žalovaného, který by byl činěn v rámci samotného přezkumu prvostupňového rozhodnutí.

35. Naopak podstatnou otázkou pro to, zda je pokutový blok série DQ/2011, č. 3483220 způsobilým podkladem pro zápis bodů do registru ve smyslu § 123b odst. 2 ZSP, je otázka právní moci takového rozhodnutí v blokovém řízení. Otázkou, kdy rozhodnutí vydané v blokovém řízení nabývá právní moci, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010-81, kde uvedl: „*okamžik vydání rozhodnutí v blokovém řízení a s ním v jedno spadající okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí musí být závislý na*

jednoznačném časovém určení a musí být ve všech případech určován identickým způsobem. Takovým okamžikem je však podle Nejvyššího správního soudu okamžik podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, čj. 2 As 89/2008 - 54, www.nssoud.cz). Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným. S přihlédnutím k požadavku jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu není bez významu ani to, že závěr zdejšího soudu odpovídá ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího soudu. Podle ní právě pokutový blok, resp. blok na pokutu na místě nezaplacenou, představuje vlastní rozhodnutí v blokovém řízení, jež musí vyhovět obsahovým a formálním náležitostem vyplývajícím z § 85 odst. 1, § 85 odst. 3 a § 85 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích, a musí obsahovat další údaje vyplývající z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle § 85 odst. 1 tohoto zákona (srov. zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek 1/2002 č. 4, a ně navazující judikatura).“ Obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, čj. 9 As 128/2012 - 25, ze dne 9. 6. 2011, čj. 9 As 2/2011 - 93, ze dne 23. 9. 2011, čj. 8 As 69/2011 - 40, usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 - 65, publikované pod č. 2838/2013 Sb. NSS, body 16 a 46.

36. Pokutový blok série DQ/2011, č. 3483220, jehož ověřená kopie je uložena ve správním spisu, je pečlivě a čitelně vyplněn. Soud ohledně jeho obsahu dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy že obsahuje jméno a příjmení žalobce, datum jeho narození a číslo za lomítkem rodného čísla. Je zde uvedena adresa bydliště žalobce. V kolonce pokuta byla uložena za přestupek dle §, je uvedeno 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V kolonce totožnost ověřena je uvedeno číslo... V kolonce doba místo a čas přestupkového jednání je uvedeno 12:10 Čečkovice II/200 jízda bez bezpečnostních pásů § 6/1a 361/2000 Sb. Je zde uvedena výše uložené pokuty 500 Kč a uvedeno, v Čečkovice dne 2. 2. 2012. Na bloku je otištěno kulaté razítko Policie České republiky, razítko s číslem oprávněné osoby a její podpis a v kolonce o potvrzení převzetí dílu „B“ pokutového bloku je uvedeno dne 2. 2. 2012 a u podpisu přestupce je uveden nečitelný podpis. Skutečnost, že se jedná o podpis žalobce, žalobce nezpochybňuje.

37. Z obsahu pokutového bloku série DQ/2011, č. 3483220 je tak zřejmé, že jej žalobce dne 2. 2. 2012 podepsal a projevil tak souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a svým podpisem pokutového bloku akceptoval, že se uvedeného přestupku dopustil tím, že dne 2. 2. 2012 v 12:10 h v obci Čečkovice na silnici II/200 nebyl za jízdy připoután

bezpečnostním pásem. Tím porušil § 6 odst. 1 písm. a) ZSP a dopustil se tak přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

38. Dle názoru soudu byl takto vyplněný pokutový blok série DQ/2011, č. 3483220 nepochybně způsobilým podkladem pro učiněný záznam bodů. Je zde uveden slovní popis přestupku, číslem § označeno ustanovení zákona o silničním provozu, jehož porušení se svým jednáním žalobce dopustil a číslem § zákona o silničním provozu označen § obsahující přestupek, který tím žalobce spáchal. Z uvedeného pak vychází i právní kvalifikace přestupkového jednání, kterou lze bez pochybností určit, jakož i tomu odpovídající počet bodů, které byly žalobci zaznamenány v evidenční kartě řidiče. Pokutový blok tak obsahuje stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Není tak správné tvrzení žalobce, že nebyly splněny podmínky pro blokové řízení, neboť žalobci byl předložen naprosto čitelně vyplněný pokutový blok, který žalobce podepsal. Zde se soud shoduje s žalovaným, že bylo pouze na žalobci, aby jednal s potřebnou mírou opatrnosti a ověřil si, co podepisuje. Nelze zohlednit argumentaci žalobce, že žalobce pokutový blok podepsal při vědomí, že je mu pokuta ukládána za přestupek související s telefonováním za jízdy, tedy aniž by si byl vědom, jaký přestupek je předmětem daného blokového řízení. Žalobce předmětný pokutový blok nemusel podepisovat a věc mohla být postoupena do správního řízení, kde by měl možnost své případné námitky uplatnit. To však žalobce neučinil. V případě blokového řízení, jak vyplývá z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, není podstatné, s projednáním jakého přestupku obviněný z přestupku ústně souhlasil, podstatné je, zda rozhodnutí v blokovém řízení podepsal, tím toto rozhodnutí nabylo právní moci a současně dal najevo, že souhlasí s projednáním v pokutovém bloku označeném přestupku v blokovém řízení.

39. Rovněž námitka, že správní orgán I. stupně neměl ke dni vydání rozhodnutí o námitkách z 16. 2. 2012 informace o výsledku řízení ve věci jejich postoupení příslušnému policejnímu orgánu, není důvodná. Jednak z toho důvodu, že v době rozhodování žalovaného o žalobcem podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí již měl žalovaný k dispozici sdělení Policie ČR, které mu bylo doručeno 6. 4. 2012 a ze kterého se podává, že šetřením nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení o mimořádných opravných prostředcích, jak má na mysli ustanovení § 94 správního řádu. K tomu soud dodává, že správní řízení tvoří jeden celek a proto i prvostupňové rozhodnutí s napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný tuto informaci již měl k dispozici a ze sdělení Policie ČR citoval. Argumentace výsledky přezkumného řízení však nebyla důvodem, o který žalovaný opřel napadené rozhodnutí. I pokud by správní orgány neměly k dispozici v době svého rozhodnutí zprávu o výsledku přezkumného řízení Police ČR, by to na situaci nic neměnilo, neboť jejich povinností je ve smyslu § 123b odst. 2 ZSP vycházet z podkladu pro záznam v registru řidičů, a tím je pravomocné rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek. A této povinnosti správní orgány v daném řízení dostály, jak je výše uvedeno. První žalobní bod proto není důvodný.

40. Rovněž druhý žalobní bod soud neshledal důvodným a zcela se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného k této žalobní námitce, která nebyla uplatněna v odvolání. Řízení o námitkách podaných dne 16. 2. 2012 a po té, kdy bylo vydáno prvostupňové

rozhodnutí dne 6. 3. 2012, o námitkách podaných 25. 4. 2012, byla správně vedena samostatně, neboť se jedná o dvě na sobě nezávislá námitková řízení, kdy v obou případech bylo správním orgánem I. stupně vydáno pravomocné rozhodnutí. První námitkové řízení se týkalo přestupku ze dne 2. 2. 2012, kterým bylo dosaženo hranice 12 bodů a dne 25. 4. 2012 byly doručeny správnímu orgánu I. stupně námitky vůči přestupku z 21. 4. 2010, který byl též zařazen do bodového hodnocení a nebyl předmětem prvního námitkového řízení. K pozbytí řidičského oprávnění došlo podle § 123c odst. 3 ZSP v souladu s § 123f odst. 3 ZSP k 25. 7. 2012, tj. ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o námitce podané dne 16. 2. 2012, která směřovala ve smyslu § 123f odst. 4 ZSP proti přestupku, jímž bylo dosaženo 12 bodů. Tento postup správních orgánů byl správný a žalobce jím nebyl zkrácen na svých právech.

Závěr

41. Krajský soud tak neshledal, že by žalobce byl ve smyslu § 65 odst. 2 s.ř.s. postupem správního orgánu zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Neshledal, že by žalovaný žalobci odepřel právo na spravedlivý proces, že by rezignoval na úplné zjištění stavu věci a že by porušil v žalobě uvedená ustanovení správního řádu. Krajský soud je naopak toho názoru, že byl v daném případě z výše uvedených důvodů záznam bodů proveden na základě způsobilého podkladu (pokutového bloku) a zaznamenaný počet bodů odpovídá příloze zákona o provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud tak ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že zde nebyly dány zákonné podmínky k provedení opravy záznamu o dosaženém počtu bodů dle § 123f odst. 2 ZSP tak, jak žalobce ve správním řízení požadoval.

42. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

43. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. března 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová